

*ha majd a mélység és magasság
a végső percben összeér
örökre összekulcsolódik
az isteni jobb és bal tenyér
(Kertész Eszter: Híd)*

Ferencziné Bukovinszki Piroska

1952 – 2017

Piroska – akit mindig vártam...

1971-ben Halásztelekről Alsószentivánra – a szülőfalumba – helyezték Dombi Feri bácsit, akit a halásztelki testvérek mellett még sokan követtek, és látogattak Alsószentivánon.

Alsószentiván búcsújáráhely, és májustól októberig zárandoknapok voltak minden hónap 13-án. Ezek az alkalmak arra szolgáltak, hogy Feri bácsi segítségével elemeztük az evangéliumokat, és mindenki elmondhatta a véleményét. Ezeket a napokon gyakori látogató volt Piroska, és férje, Andris is.

Mindig izgultam, hogy ki fog jönni a „pestiek” közül, és nagyon örültem, amikor ők is tudtak jönni, együtt vagy külön-külön.

Ahol Piroska volt, ott mindig egy kisebb csoport is összejött, mert egy mondaton vagy félmondaton órákig tudott-tudtunk vitatkozni egymással. Ezeket az egymásnak feszüléseket azért mindig öleléssel fejeztük be, azzal, hogy szent a béke. Ez nagyon fontos szabály volt.

Piroska tekintélyelv alapján nem fogadott el semmit, mindent meg akart érteni. Ezek a viták soha nem

mentek a barátság rovására, inkább összekötötték bennünket.

Ő is élvezte, hogy a hagyományos gondolkodás helyett új ismereteket szerezhet. Amit megtanult, azt igyekezett beépíteni az életébe. Következetes és őszinte ember volt. Nem emlékszem rá, hogy valaha is elvtelenül megalkudott volna.

Amikor 1976-ban Feri bácsit elhelyezték Alsószentivánról Ercsibe, akkor Piroskáék otthona lett a fő találkahely. Akkor már én is Halásztelken laktam, és így gyakori vendég voltam náluk. Befogadó család voltak. Fantasztikus dolgot vállaltak Andrissal, hiszen heti két alkalommal volt az otthonukban közösségi találkozó. Gyermekük pedig még kicsik voltak, akiknek este 7-kor ágyba kellett menniük, hogy a közösségi találkozó elkezdődhessen.

Nem érdekelte, hogy vadidegen emberek jelentek meg otthonukban. Ezzel a nyitottsággal sok ember számára teremtettek új kapcsolatot, vagy azt, hogy közösségbe kerüljenek, kapcsolatot építsenek ki a Borral.

Akkoriban ismertük meg Feri bácsi által a karizmatikus mozgalmat, ami kíváncsivá tett bennünket,

így őt is. A nyelveken imátkozás és a prófétálás új szintre hozott az életébe és a mi életünkbe is. Talán ennek köszönhető, hogy belső világa nagyon kinyílt. Ráérezett arra, amit más kinkeservesen tudott csak megtapasztalni. Tudott befelé és felfelé figyelni. Túl tudott lépni a földi dolgokon.

Soha nem magának akarta a babérokat, mindig szolgáltni akart. Amije volt, azt megosztotta.

Betegségét méltósággal viselte. Hála és köszönet mindazoknak, akik az utolsó időben mellette voltak, és biztatták.

Kedves Piroska!

Most az égi hazában biztosan nagy aha-élményeid vannak. A szeretet világában vagy. Azt képzelem, hogy ülsz a mennyei kávéház teraszán, cigarettázol egy kávé mellett, és látod mindazokat, akik földi életed meghatározói voltak, így többek között Andrist, a férjedet, Gyurka bácsit, Feri bácsit, Sárkát...

Azt gondolom, ott más erőviszonyok és szabályok vannak, már más a mérce, ezért jókat nevettek rajtunk.

Lepsényi Mari

Piroska – a közösség „motorja”

Több mint harminc év a közös múltunk. Kisközösségünkben a legkülönbözőbb személyiségek csiszolódtak össze: bőven tanultunk egymástól.

Ő valóban mindent tudni akart, lehetőleg ésszel is felfogni, mielőtt el- és befogadásra „ítélt” valamit. Mindent szenvedélyesen megkérdőjelezett, számára a legegyszerűbbnek tűnő jézusi mondatnak is jelentősége, súlya volt, aminek a helyét meg kellett találni az életünkben.

Én különösen sokat köszönhetek neki, mivel a kérdések logikus körüljárásában verhetetlen volt. Sőt hagyományosan elfogadott téziseket is megkérdőjelezett,

ami nekem soha eszembe sem jutott: ez először ijesztett, aztán tetszett, végül nagy hasznomra vált. Megtanultam alapvetően érzelmi megközelítés helyett/mellett (többé-kevésbé) kívülről, „hideg szemmel” (is) látni.

Apró-cseprőre sosem pazarolta a közösség idejét. Ellenben a fontosnak, előrevivőnek ítélt beszélgetésektől nem sajnálta az időt, a másik megértésére való törekvéstől az energiáját. Jellemző módon azt a helyzetet is fel tudta ismerni, amikor lehetetlen volt közös nevezőre jutni: ilyenkor egymás kölcsönös tiszteletére hivatkozva pillanatnyilag nem erőltette a továbblépést...

Erős egyéniség volt. Közösségünkben mindig vezető szerepet töltött be, nevesítve vagy sem. Véleménye súllyal esett latba: érett, átgondolt, ugyanakkor – érvek hatására – változtatni is tudó módon vitatkozott.

Katalizátora volt a közösségben az „új”-nak: új hangoknak, színeknek, gondolatoknak. A hagyományostól eltérőnek. Nyitott szemmel járt, erősen foglalkoztatták a hit és tudomány határterületén egyensúlyozó kérdések.

Nyitott volt a megújulásra, és megszerzett szabadságát arra használta, hogy elsöpörje maga elől a Teremtőhöz vezető formális akadályokat.

Ő hozta be többek közt az érzelmi intelligencia fejlesztésével foglalkozó irodalmat a közösségünkbe. Megértette a szellemi és érzelmi egyensúly fontosságát; törekedett a harmóniára. Kritikus elméje az

idő múlásával egyre elfogadóbb lett az emberek és helyzetek iránt.

Betegsége előtt már felkészült volt. Sem elégedetlenség, sem élesség nem volt benne, sokkal inkább teljes elfogadás az ő egyáltalán nem tökéletes közössége iránt. Megértő lett, érett.

Beszélgetéseinkben többször felmerült a gondolat, miféle továbbfejlődési lehetőség lesz/lehet a halál után; ő már ismeri ezeket a nekünk megközelíthetetlen titkokat. S ahogy egyik testvérünk mondta: „A fél közi már odaát van, és biztosak vagyunk benne, hogy várták.”

Erőssége volt a logika és az önállóság. Az utolsó időben már csak ezt kellett átadnia Teremtőjének, hogy – gyermekként, ahogy Jézus mondta – átléphessen az örök hazába.

Bognár Éva

Ha terhed túl nehéz

Ha terhed túl nehéz, gondolj másokra!
Ha te meggyöngölsz, ők abbahagyják,
ha te leülsz, ők lefekszenek,
ha te kételkedsz, ők kétségbe esnek,
ha te kritizálsz, ők rombolnak.

Ha te az élen lépkedsz, ők meg fognak előzni,
ha te felajánlod a kezed, ők a bőrüket adják.

És ha te imádkozol, akkor ők szentek lesznek.

Kalkuttai Teréz Anya

átadnia Teremtőjének, hogy – gyermekként, ahogy Jézus mondta – átléphessen az örök hazába.

Emlékezés Piroskára

37 éve találkoztam először Ferencziné Piroskával. Dombi Feri bácsi közösségében kezdtük mind a ketten a közösségi életet. Piroska volt közösségünk mozgatóereje. Fontos szerepet töltött be, szellemi előrevívó volt.

Jézus mintaértékű volt számára. Fontosnak tartotta az egyéni szabadságot, ezért fértünk meg katolikus-sal, Bokros-gondolkodásával és Szentlélek-irányult emberrel egyaránt. Ezt a gondolatsort közösen – elemezve – megbeszéltük.

A közösséget a házassághoz hasonlította, fontos volt számára, nagyon tudott igyekezni a találkozóra. Erős személyiség volt, véleményal-

kotása határozott volt, és megfelelő is. Azt mondta, ha Jézus élete más-ként volt is, mint amit olvasunk róla, amit tanított és csinált, az jó, és ennyi elég.

Szívesen emlékezett mindenkire, akit ismert, és alkalomadtán emlegette is. Szerette a Bokor-közösséget.

Élete során mindvégig fontos volt számára a szegények támogatása. A téli hajléktalan-étkeztetésben rendszeresen segített.

A közitalálkozó hajtóereje volt még betegen is. Összejöttünk körülötte, s ha megakadt a beszélgetés, akkor megszólalt: Haladjunk! De jó

volt ezt hallani, és megtapasztalni a figyelmét.

Tavaly nyár elején lélegeztetőgépen volt hetekig. Felébredve csodálatosnak mondta az életet.

Otthonában látogattam meg egyszer, amikor azt mondta: Sok a gonoszság a világban, nekünk kell a szeretetet belevinni, felelősek vagyunk ezért.

Látogatóira mindig mosolygott, örült nekünk. Gondozója elmondása szerint: „A közösség látogatása után mindig erőre kap.”

Nehéz lesz nélküled, Piroska, nagyon hiányzol.

Balaton Inci

Ifjúság – öregség

Az ifjúság nem egy életszakasz, hanem egy lelkiállapot; az akarat lendülete, a fantázia fürgesége, az érzelmek erőssége, a bátorság győzelme a szabadságon, a kalandvágy diadala a restségen.

Senki sem öregszik meg azért, mert bizonyos számú év van mögötte; csak akkor öregszik meg az ember, ha búcsút mond az eszményeinek. Az évekkel ráncossá válik a bőr, a lelkesedésről lemondás viszont a lelket teszi ráncossá. A gondok, a kétségek, az önbizalomhiány, a félelem és a reménytelenség – ezek azok a hosszú évek, amelyek a földre húzzák a fejet, és a porba kényszerítik az egyenes járást.

Mindegy, hogy hetven vagy tizenhét éves-e valaki, minden egyes ember szívében ott lakozik a csodálatos dolgok iránti vágyakozás, a felemelő bámulat az örök

csillagok és az örök gondolatok megpillantásakor, a kielégíthetetlen, feszült gyermeki vágyakozás, hogy vajon mit hoz a következő nap, a pajkos öröm és életkedv.

Olyan fiatal vagy, mint a bizakodásod, és olyan öreg, mint a kételkedésed. Olyan fiatal, mint az önbizalmad, és olyan öreg, mint a félelmed. Olyan fiatal, mint a reménykedésed, és olyan öreg, mint a csüggettséged.

Amíg elérik szívedet a szépség, az öröm, a merészség üzenetei, a földről, az emberről és a végtelenről szóló üzenetek, addig fiatal vagy. Csak akkor váltál valóban öregg, ha lógnak a szárnyaid, s a szíved ben-sejét a pesszimizmus hava és a cinizmus jege borítja.

Albert Schweitzer